

SHORT
CUT

คิดแท้

คิวเทโอปป่า

เกาหลีสายฮา

YouTuber 7.6M Subscribes

ทำความรู้จักความคิดและตัวตนที่ซ่อนอยู่ของเขา

SHORT
CUT

คิดเท่า คิวเทโอปป้า

คิวเทโอปป้า : เขียน
โยริน อยู่จงดี : เรียบเรียง

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

ไม่ว่าเราจะอ่านหนังสือเล่มไหนก็ตาม
ประโยชน์จะเกิดขึ้นกับตัวเราในอนาคตแน่นอน
– คิวเทโอปป้า

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คิดเห่ คิวเทโอปป้า

SHORT CUT

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks SHORTCUT

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นฉบับอื่นที่ก่อกวนลิขสิทธิ์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก มีนาคม 2565

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

คิวเท.

คิดเห่ คิวเทโอปป้า / คิวเทโอปป้า: เขียน; โยชิน อยู่จังตี: เรียบเรียง.— กรุงเทพฯ: ซีอาร์คัต อมรินทร์พริ้นติ้ง
แอนด์ พับลิชชิ่ง, 2565.

(12), 232 หน้า: ภาพประกอบ (สี).

1. การตลาดอินเทอร์เน็ต. 2. การพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์. 3. ยูทูเบอร์. I. โยชิน อยู่จังตี, ผู้เรียบเรียง.
II. ชื่อเรื่อง.

658.872 ค6ค6

DDC 658.872

ISBN 978-616-18-4840-8

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วรรคพันธุ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อังอาจ จิระอรุ • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม
บรรณาธิการบริหาร ธนะโรจน์ ลิขิตวิชระวัฒน์ • บรรณาธิการ เนธา พิเชษฐนิษฐ์
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรม ดวงหทัย มิตตอุทิศชัยกุล
คอมพิวเตอร์ จิรณีย์ คำจันทร์ • พิสูจน์อักษร ดวงกมล บุญรอด
ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒน์ บัวละออ

คำแนะนำนักพิมพ์

คุณคิดว่า อะไรคือสิ่งสำคัญที่ทำให้ยูทูปเบอร์คนหนึ่งประสบความสำเร็จ จนกลายเป็นที่ยอมรับ มีแฟนคลับ มีรายได้เลี้ยงตัวเองและครอบครัวได้...

สำหรับเรา เราว่าทุกอย่างต้องเริ่มต้นจากความคิด...

และเมื่อเรามีโอกาสได้ทำหนังสือของยูทูปเบอร์เกาหลีสายฮาที่มีผู้ติดตามกว่า 7 ล้านคนอย่าง **คิเวโอปป้า** ก็ยิ่งยืนยันถึงความเชื่อของเราที่ว่า ความสำเร็จควรเริ่มต้นมาจากการคิดเป็น

คิดในสิ่งที่ดี คิดในสิ่งที่ช่วยพัฒนาตัวเองและคนรอบข้างให้ดีขึ้น

ภายใต้ภาพลักษณ์สนุกสนานเฮฮาจนได้รับฉายา “**เกาหลีบ้า**” คิเวโอปป้าคือเด็กหนุ่มที่ตั้งใจทำงาน มีความคิดจริงจัง มุ่งมั่น และต้องยอมรับว่า หลายๆ มุมมองความคิดที่เขาถ่ายทอดออกมาในหนังสือเล่มนี้ ทำให้เราถูกคิด และนำมาปรับใช้กับชีวิตของเราได้

นี่จึงเป็นเหตุผลที่ทำให้เราเชื่อว่า หนังสือเล่มนี้จะเป็นหนังสืออีกเล่มหนึ่งที่ส่งต่อสิ่งดีๆ ให้กับผู้อ่านได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คนที่กำลังพบเจอปัญหา เหนื่อยกับชีวิต หลงทาง หรือกำลังมองหาแรงบันดาลใจดีๆ จากหนังสือดีๆ สักเล่ม

ลองเปิดอ่านหนังสือเล่มนี้ และสัมผัสตัวตนอีกด้านของคิวเทโอปป้า เราเชื่อว่า คุณจะหลงรักเขามากขึ้นอีกหลายเท่าเลยล่ะ

**SHORT
CUT**

คำนำผู้เขียน

สิ่งที่ผมเขียนถ่ายทอดลงในหนังสือเล่มนี้ เป็นเรื่องราวส่วนหนึ่งในชีวิต และแนวความคิดบางอย่างที่ทำให้ผมก้าวขึ้นสู่การเป็นยูทูบเบอร์ ที่มีผู้ติดตาม 7.6 ล้านคน ผมเองก็คิดไม่ถึงเหมือนกันว่าจะมาถึงจุดนี้ได้ แต่เมื่อมองย้อนกลับไป ผมพบว่าทุกอย่างเริ่มต้นจากความกล้าเรียนรู้ และลงมือทำ ผิดถูกไม่เป็นไร เพราะทุกอย่างคือบทเรียนที่ทำให้เรารู้จักตัวเองมากขึ้น แต่สิ่งสำคัญที่สุดที่ผมสรุปกับตัวเองได้ก็คือ “ความคิด” เป็นจุดเริ่มต้นของทุกสิ่ง หากเรา “คิดดี” ก็จะนำเราสู่เส้นทางที่ดี

สำหรับผมความคิดที่ดี ไม่ใช่แค่การฟังความคิดของคนอื่นที่ฟังดูแล้วเพ่ คิดว่าใช่ คิดว่าจริง แล้วสรุปว่าเป็นความคิดที่ดี แต่ต้องเริ่มมาจากการตั้งคำถามต่อสิ่งต่างๆ แล้วศึกษา เรียนรู้ ทดลองปฏิบัติ จนได้คำตอบ หรือข้อสรุปด้วยตัวเราเอง

หนังสือเล่มนี้ได้เรียงร้อยเรื่องราวจากมุมมองและประสบการณ์ของผมที่ผ่านมา ด้วยความหวังว่าจะเป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยสร้างแรงบันดาลใจให้กับทุกคนที่กำลังค้นหาความฝันของตัวเอง

บางที่ที่เราไปไม่ถึงจุดหมาย อาจเพราะเราอยู่ภายใต้กรอบความคิดบางอย่างที่เราสร้างขึ้นมาเอง และบางเรื่องยังถูกรอบความคิดของสังคมที่กรอบครอบเราไว้อีกชั้นหนึ่ง

มีคำกล่าวไว้ว่า “แค่คุณเปลี่ยนความคิด โลกทั้งใบก็เปลี่ยนไป” ดังนั้นทุกอย่างจึงอยู่ที่ความคิด และทัศนคติของเราที่มีต่อสิ่งต่างๆ ทั้งเรื่องการเรียน ความรัก ครอบครัว สุข และอาชีพของเราในอนาคต

เรื่องราวชีวิตและเลี้ยวความคิดของผมที่มีต่อเรื่องต่างๆ ในหนังสือเล่มนี้ น่าจะทำให้ทุกคนรู้จักตัวตนที่แท้จริงของผม และน่าจะมีส่วนในการชวนให้ทุกคนเริ่มต้นคิด และมีความคิดเท่าๆ ในแบบของคุณเองนะครับ

คิวเทโอปป้า

สารบัญ

Part 1 : นีแหละผม คิวเทโปป้า

- 4 ใครๆ ก็เรียกผมว่า “เกาหลีสับ”
6 เกาหลีสปลม
7 กว่าจะมาเป็นคิวเทโปป้า
13 ครอบครัวคือสิ่งสำคัญที่สุด
17 เมื่อเกิดปัญหา ให้กล้าพูดความในใจ
20 ทะเลาะกับพี่น้อง
22 “ฮันเฮ” น้องสาวของผม และปมในใจที่ผมสร้างขึ้นเอง
24 เมื่อผมต้องอยู่เมืองไทย
26 สงกรานต์...เทศกาลที่สนุกที่สุดในโลก
28 ฤดูที่ผมรัก
29 ผมเชื่อทุกศาสนา
31 สิ่งที่ยากบอกตัวเองคือ “พระเจ้ารักแทนะ”
33 ถ้าผมต้องแก่ ผมก็อยากเป็นคนแก่ที่ดูเท่
35 ผมอยากเก่งแบบไอรอนแมน
37 ถ้าผมจะไปให้ถึงดาวสักดวงในจักรวาล
39 จักรดรฟ์ต์ ความท้าทายในชีวิตของผม
42 รถเก่าและความสุขในแบบที่ผมชอบ
44 สิ่งสำคัญที่สุดในชีวิต
46 ถ้าพระเจ้าประทานโชคให้ถูกลอตเตอรี่
48 ถ้าให้ผมไปเดบิวต์เป็นดารากาหลีส
51 ศัลยกรรมแบบเกาหลี ในสายตาของผม

Part 2 : เรียนอย่าง “ได้เกินกรอบ”

- 56 สำหรับผม มหาวิทยาลัยไม่ใช่สิ่งชีวิตความสำเร็จ
60 เราเรียนรู้ได้ตลอดชีวิต
62 จะก้าวไปทางไหน เราต้องรู้จุดยืนของตัวเองในวันนี้ก่อน
64 ถ้าพูดไม่ได้ ก็ต้องทำให้เห็น
67 การเรียนควรมาคู่กับความสนุกด้วย
70 การเรียนไม่ใช่การแข่งขัน
73 อยากค้นพบตัวเองก็ต้องลองทำ
74 การ “ลงมือทำ” ให้อะไรบางอย่างกับเราเสมอ
77 เก่งสายไหน ก็รวยได้ทั้งนั้น
79 โอกาสคือสิ่งสำคัญ
82 เก่งไม่เท่าคนอื่นก็มีที่ยืนในสังคมได้
84 คุณค่าของเราไม่ได้ขึ้นอยู่กับร่างกาย
86 อย่างกลัวจุดอ่อนของตัวเอง

Part 3 : ความสำเร็จบนเส้นทาง YouTuber

- 92 ถ้าทำในสิ่งที่รัก เราจะไม่ลังเลใจ
94 แม้ทำสิ่งที่รัก ก็ไม่ได้แปลว่าจะสำเร็จง่าย ๆ
98 อุปกรณ์ไม่พร้อม...อย่าท้อ
100 อ่านให้เยอะ
102 จะอยู่รอดในยุคดิจิทัล ต้องปรับตัวอยู่เสมอ
106 ดีที่สุดในรูปแบบของเราก็พอ
108 ทำคลิปให้สนุก และสนุกไปกับมัน
112 แรงบันดาลใจ อย่าไปพึ่งคนอื่น
114 พลังใจของผมคือแฟนคลับ
115 รายได้ของยูทูบเบอร์
118 เงินได้มาก็หมดไป...ถ้าบริหารไม่เป็น
120 โควิด - 19
122 ชีวิตไม่มีอะไรแน่นอน
124 ยูทูบเบอร์สายเทา
126 ขอแค่ทีมงานสนุกและมีความสุขร่วมกัน
128 ผู้นำที่ดีวัดกันที่ซอฟต์แวร์
130 ทำงานกับคนอื่นด้วยความสุข
133 ความคิดแง่ลบคือเชื้อโรคร้าย
136 เจอคนแย่ ๆ ให้แก้ที่ใจตัวเอง
138 อย่าลืมหายใจตัวเองก่อนทำงาน
140 เพลงที่ช่วยเยียวยาจิตใจในทุกเช้า
142 สุขภาพสำคัญต่อการคิดไอเดียใหม่ ๆ
144 แยกให้ออกระหว่างคำวิจารณ์กับคำตำหนิ
147 ใช้ความสงบ...สยบดราม่า
150 ตัวหมดไฟ แต่ใจต้องไม่หมดลม

Part 4 : ความรักในมุมมองของผม

- 154 อยากมีแฟนก็ต้องหา...อย่างนั้นร
156 “โสด” ไม่ได้แปลว่าล้มเหลวเรื่องความรัก
158 ถ้าเราต้องเป็นแค่เห็ดราในสายตาดอกกุหลาบเลอค่า
161 บางอย่างเราอาจชอบ...แต่ไม่ใช่
163 อย่าไปตีกรอบความรักให้ตัวเอง
165 ผู้หญิงในสเปกของผมต้องอยู่แล้วสบายใจ
168 เรื่องเล็ก ๆ อย่างการวางสายโทรศัพท์
170 เสื้อผ้า...ปัญหาใหญ่ของผู้หญิง
172 ความรักเป็นเรื่องที่ช่วยแทนกันไม่ได้
173 เมื่อคนที่เรารักจากไปตลอดกาล
175 รักแท้...ไม่ได้แปลว่าต้องหาทางครองคู่กันเสมอไป
178 ความรักเป็นสิ่งที่วัดปริมาณไม่ได้
181 รักที่ไม่ลงตัว
183 แต่งงาน...ควรทำเมื่อใจพร้อม
185 ท้องก่อนแต่งไม่ใช่เรื่องผิด
187 แฟนนอกใจ
190 เมื่อหมดรักแต่พักไม่ได้
192 ระยะทางไม่ใช่ปัญหาใหญ่ของความรัก
194 รักแท้ไม่แพ้ครอบครัวเสมอไป

Part 5 : Life & Happiness

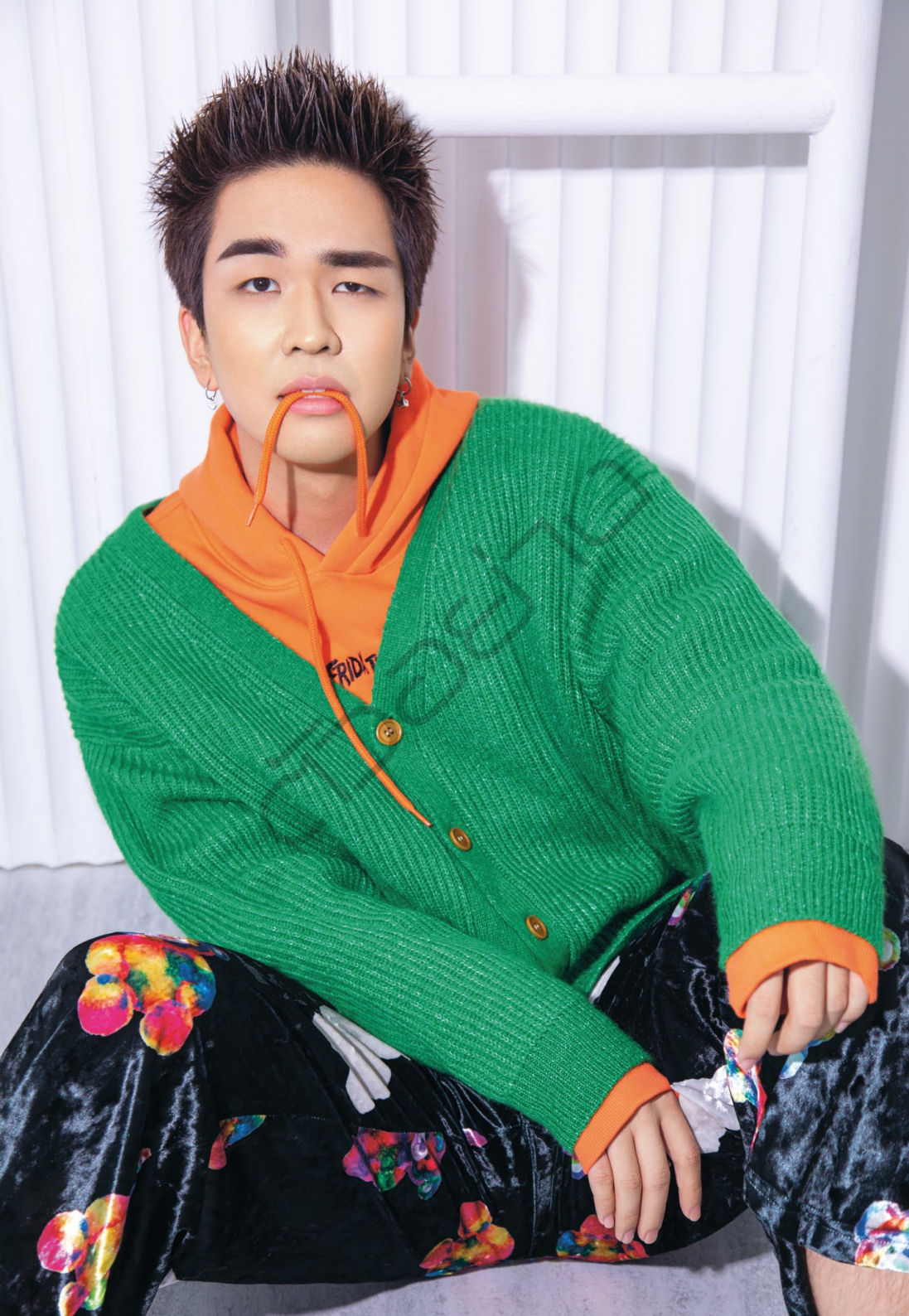
- 200 ทำตัวเราให้ดีที่สุด เพื่ออนาคตจะได้ไม่ติดค้างในใจ
202 เดินไปหาเป้าหมายอย่างมีความสุข
205 เมื่อเจอเรื่องแย่ก็แค่อย่าโฟกัสมัน
208 หยุดสร้างเรื่องในสมองแล้วมองปัญหา
210 อย่าตัดสินคนจากเสียงวีนาก็ที่ได้พบ
212 ไม่ใช่ทุกคนที่จะชอบเรา
214 เมื่อโลกไม่ยุติธรรมกับเรา
217 เมื่อถูกคนที่เราเชื่อใจหักหลัง
219 ถ้าไม่อยากทุกข์ใจ อย่าให้ใครยืมเงิน
(แต่ให้ช่วยเหลือเขาไปเลยดีกว่า)
221 เปลี่ยนปัญหาให้เป็นเหมือนเพื่อน
223 ความสุขไม่ใช่สิ่งหายาก

PART

01

นี่แหละผม คือเทโอป้า

เพราะผม “บ้า” ผมถึงมีวันนี้

ใคร ๆ ก็เรียกผมว่า “เกาหลีบ้า”

“เพราะบ้า...จึงทุ่มเททำให้ดี และแตกต่างจากคนอื่น”

หากติดตามช่องผมเป็นประจำ จะพบว่ามีหลายคนี่เรียกผมว่า “เกาหลีบ้า”

นิยามความหมายคำว่า “บ้า” ของผมตามภาษาอังกฤษก็คือคำว่า “Crazy” หมายถึงทำอะไรที่มันแปลกใหม่ แตกต่างไปจากสิ่งที่คนอื่นทำ และคำว่า “บ้า” นี่แหละที่ทำให้ผมมาถึงจุดนี้ได้

ผมคิดว่า คนที่ประสบความสำเร็จหลายคนก็มีความบ้าเป็นของตัวเอง

เพราะบ้า...จึงทุ่มเททำให้ดี และแตกต่างจากคนอื่น

แต่ความบ้าในสไตล์คิวเท คือบ้าในกรอบของความเหมาะสม เพราะถ้าเกิดว่าบ้าจนเกินไป ทำในสิ่งที่เป็นอันตรายต่อตัวเองและผู้อื่น แบบนั้นผมเองก็ไม่เห็นด้วย ความบ้าที่เหมาะสมต้องอยู่ในกรอบความคิดสร้างสรรค์เท่านั้น เรียกว่า “Crazy” อย่างมี “Creative”

ในมุมมองของผม คนเราจะประสบความสำเร็จได้ อาศัยลูกบ้าอย่างเดียวนั้นไม่พอ เราต้องใส่ความคิดสร้างสรรค์ลงไปในผลงานนั้น และผมก็เชื่อว่าทุกคนมีความคิดสร้างสรรค์อยู่ในตัว รอแค่เราค้นหาแล้วปลดปล่อยมันออกมา

แต่ถึงอย่างนั้น เราก็ต้องดูด้วยว่า สิ่งที่เราคิดว่าเป็นความคิดสร้างสรรค์ตอบโจทย์ความชอบของคนส่วนใหญ่หรือเปล่า ถ้าทำออกมาแล้วรู้สึกสร้างสรรค์อยู่คนเดียว ก็แสดงว่าไม่ใช่แล้ว คนในวงกว้างไม่ได้เข้าถึงไอเดียการนำเสนอของเรา ดังนั้นเราจะต้องหาจุดร่วมกันระหว่างเรากับคนดูส่วนใหญ่ให้ได้

แนวคิดอย่างง่ายที่สุดสำหรับผมก็คือ เราต้องดูว่าตอนนี้คนส่วนใหญ่เขาสนใจอะไร สิ่งไหนที่กำลังเป็นกระแส เราก็หยิบยกตรงนั้นมาเล่นเป็นคอนเทนต์ของเรา

ในโลกโซเชียลมีเดีย กระแสความชอบมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ทุกวัน เราต้องเกาะกระแสตรงนี้ให้ได้ และพยายามอย่าทำอะไรที่หลุดเข้าไปอยู่ในโลกของตัวเองมากเกินไป

เพราะถ้าทำอะไร
ที่ตามใจตัวเอง
แบบหลุดโลกมากเกินไป
เราก็จะดูเป็นคนบ้า
จริง ๆ ครับ

เกาหลิปลอม

“บางทีชีวิตเราไม่จำเป็นต้องตอบทุกคำถามของคนอื่นก็ได้”

นอกจากฉายาเกาหลีบ้าแล้ว คนอื่นที่เจอผมครั้งแรกมักจะคิดว่าผมเป็น “เกาหลิปลอม” ...

บางคนก็คิดว่าผมเป็นลูกครึ่งไทย - เกาหลี มากกว่ามองว่าผมเป็นชาวเกาหลีแท้ 100 เปอร์เซนต์ เพราะไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการพูดจาอาหารการกิน ผมก็กินอยู่แบบคนไทยแท้ๆ กินส้มตำ กินข้าวผัดกะเพรา กินอาหารเผ็ด กินต้มยำ ไปเกาหลียังคิดถึงอาหารไทยอยู่ตลอดเวลา

ที่จริงแล้ว ผมเป็นคนเกาหลีที่เกิดและเติบโตในเมืองไทย จึงไม่แปลกถ้าคนจะคิดว่าผมเป็นเกาหลิปลอม

ทั้งที่พ่อแม่ผมเป็นเกาหลีแท้ แต่ลูกชายดันกลายเป็นเกาหลิปลอมเสียอย่างนั้น!

แต่ก่อน ในช่วงเริ่มแรกที่ยังไม่มีใครรู้จักผมมากนัก ผมพยายามจะบอกทุกคนว่าผมเป็นคนเกาหลีแท้ แต่พอเจอคำถามแบบนี้บ่อยๆ ผมก็เริ่มไม่ซีเรียสว่าใครจะมองเราอย่างไร เป็นคนเกาหลีแท้หรือไม่ ปล่อยให้เขาคิดไปเอง

ผมคิดว่า บางทีชีวิตเราไม่จำเป็นต้องตอบทุกคำถามของคนอื่นก็ได้ ปล่อยให้คนอื่นมองเราในโหมดบุคคลลึกลับ ก็เป็นข้อดีอย่างหนึ่งที่ทำให้คนเกิดความสงสัย กดติดตามเรา ทำให้เขาค้นหาคำตอบของเราใน Google เพิ่มยอดคำค้นหา เพิ่มยอดวิวได้อีกต่างหาก แบบนี้นั่นก็ดีเหมือนกันนะ...(ฮา)

กว่าจะเป็นคิวกีโอป้า

*“ถ้าเราทำอะไรออกมาไม่ได้ ก็แค่พบกับความฝันนั้นไว้
บางครั้งเราอาจจะต้องใช้เวลาฝึกฝน เรียนรู้ พัฒนาทักษะอื่นๆ
ที่จะช่วยให้กลับมาทำสิ่งนั้นได้ดีกว่าเดิม”*

พ่อแม่ของผมเป็นชาวเกาหลี ท่านเป็นมิชชันนารี เดินทางมาเผยแผ่ศาสนาคริสต์ที่ประเทศไทยเมื่อ 23 ปีก่อน แล้วผมก็ได้เกิดที่ประเทศไทย

เมื่อผมเกิดมา พ่อก็ขอให้คุณปู่ตั้งชื่อให้ และท่านก็ได้ให้ชื่อว่า **ชิมคิวกเท** แปลว่า **“ผู้ห่วงใยประเทศไทย”** เพราะเห็นผมเกิดที่ประเทศไทย

ชีวิตในวัยเด็กของผมไม่ได้มีอะไรมาก ก็เหมือนกับเด็กไทยคนอื่นทั่วไป ผมเดินทางไปโรงเรียนใกล้บ้าน ตอนเย็นวิ่งไปซื้อขนมที่ร้านสะดวกซื้อปากซอย ช่วงประถมศึกษา ผมเรียนหนังสืออยู่ในโรงเรียนไทยที่เป็นระบบสองภาษา ทำให้ผมได้เรียนรู้อะไรหลายอย่างที่ดีและติดตัวผมจนถึงทุกวันนี้ อย่างการปลูกฝังในเรื่องของมารยาท การเรียนรู้วัฒนธรรมทางสังคมไทยต่างๆ เช่นยกมือไหว้ เวลาเดินผ่านผู้ใหญ่ก็จะก้มตัวผ่านผู้ใหญ่ไป รวมทั้งความมีระเบียบวินัย การเชื่อฟังคำสั่งคุณครู ฟังคำสั่งของผู้ใหญ่ เป็นสิ่งที่ผมนำไปใช้ในชีวิตประจำวันถึงทุกวันนี้

จนกระทั่งพ่อย้ายที่ทำงานมาอยู่ที่พัทยา ครอบครัวของผมจึงได้ย้ายตามมาด้วย และครอบครัวของผมก็อยู่อาศัยที่พัทยาจนถึงปัจจุบัน

ช่วงแรก ผมรู้สึกว่าการที่พ่อก่อนข้างแตกต่างจากคลองตันที่ผมเคยอยู่ อย่างแรกคือสภาพอากาศที่พ่อก่อนดีกว่ากรุงเทพฯ อย่างที่สองคือชาวต่างชาติมาทำงานอาศัยอยู่ที่พ่อก่อนเยอะมาก ทำให้ผมได้มีโอกาสเข้าเรียนในโรงเรียนมัธยมเอกชนภาค EP (English Program) ซึ่งไม่ถึงกับเป็นโรงเรียนอินเตอร์

แต่ก็มีนักเรียนชาวต่างชาติเข้ามาเรียนพอสมควร และการเรียนการสอนส่วนใหญ่จะเป็นภาษาอังกฤษ

ที่นี้ค่อนข้างแตกต่างกับโรงเรียนเดิมที่ผมเคยเรียน โดยเฉพาะเรื่องสังคมในโรงเรียน ซึ่งโรงเรียนเก่าของผมจะมีความเป็นระเบียบวินัย มีมารยาทร่วมกันมากกว่า ในขณะที่โรงเรียนใหม่นี้ เด็กนักเรียนจะค่อนข้างมีอิสระ ดูร่วนวาย แต่ก็ไม่ถึงกับปรับตัวไม่ได้ ที่นี้ก็มีข้อดีในเรื่องการฝึกภาษาอังกฤษ และทำให้ผมมีเพื่อนเป็นชาวต่างชาติ ได้รู้มุมมองความคิดเห็นของแต่ละครอบครัวจากเชื้อชาติต่างๆ ที่เข้ามาอยู่รวมกันในโรงเรียนแห่งนี้

ในช่วงเวลานั้นเองผมก็เริ่มคิดถึงความเป็นไปได้ในอนาคต ว่าจากนี้เราจะเรียนต่อหรือทำงานอะไร ก็เหมือนกับวัยรุ่นคนอื่นที่มองหาเส้นทางไปสู่ความฝันของตัวเอง

ความฝันแรกของผมคือการเป็นนักร้องกับนักประดิษฐ์...

เวลาอยู่บ้านผมจะประดิษฐ์ของต่างๆ เวลาว่างก็อัดคลิปร้องเพลงของตัวเอง แต่ผมก็รู้ตัวดีว่ายังร้องเพลงไม่เพราะ เลยพับความฝันการเป็นนักร้องเอาไว้ก่อน แล้วไปหาอย่างอื่นทำ

ในช่วงแรกที่เรียน ม.ต้น ผมไม่มีอินเทอร์เน็ตใช้ที่บ้านเหมือนกับเพื่อนในวัยเดียวกัน ต้องไปใช้ที่โรงเรียน เวลาว่างในช่วง ม.ต้นของผมจึงอยู่กับการอ่านหนังสือ อ่านการ์ตูนในห้องสมุดของพ่อ ได้ออกกำลังกายในช่วงเวลาว่าง แต่ไม่เคยคิดว่าการที่บ้านผมไม่มีอินเทอร์เน็ตจะทำให้ผมเสียเปรียบคนอื่น (แม้ในใจก็อยากให้มีอินเทอร์เน็ตที่บ้านเหมือนกัน) อย่างน้อยในช่วงเวลานั้น ผมก็ได้ทักษะเรื่องการอ่านหนังสือ ได้ออกกำลังกาย ได้ฝึกร้องเพลง ได้ทำสิ่งที่แตกต่างจากเพื่อนในวัยเดียวกัน

จนกระทั่งผมขึ้น ม.4 พ่อก็เริ่มต่อสัญญาณอินเทอร์เน็ต Hi-speed เข้าบ้าน ช่วงเวลานั้นความเร็วประมาณ 7 Mbps ก็ถือว่าเร็วมากแล้วสำหรับผม อย่างน้อยก็ทำให้เข้าถึงอินเทอร์เน็ต ได้เข้าไปดู YouTube เห็นคนทำคลิปที่น่าสนใจหลายอย่าง จนเกิดความคิดขึ้นมาในหัวอย่างหนึ่งก็คือ...

เราลองอัปโหลดคลิปร้องเพลงลง YouTube ดูไหม เพื่อจะมีคนเข้ามาดู
ผมก็เลยอัปโหลดคลิปร้องเพลงเข้าไป ปรากฏว่ายอดวิวขึ้นน้อยมาก
เพลงๆ มีแค่ตัวผมเองที่เข้าไปดูตัวเองร้อง จึงตัดสินใจเก็บความคิดเรื่อง
การร้องเพลงเอาไว้ก่อน

ถ้าเราทำอะไรออกมาไม่ดี
ก็แค่พบบีบความฝืนนั้นไว้
บางครั้งเราอาจจะต้องใช้เวลา
ฝึกฝน เรียนรู้ พัฒนากทักษะอื่นๆ
ที่จะช่วยให้กลับมาทำสิ่งนั้นได้ดีกว่าเดิม
ไม่ได้หมายความว่าเราไม่เก่ง
หรือทำสิ่งนั้นไม่ได้ตลอดไป...

จนกระทั่งโครงการวิทยาศาสตร์ได้จัดประกายการเป็นยูทูบเบอร์ให้ผมอีกครั้ง

ตอนนั้นในคาบวิชาวิทยาศาสตร์ อาจารย์สั่งงานด้วยการให้นักเรียนอัดคลิปการทำจรวดขวดน้ำของตัวเองให้อาจารย์ดู พอได้โจทย์มา ผมก็มานั่งคิดว่าเราจะทำยังไงให้คลิปดูน่าสนใจ เลยลองอัดคลิปการทำจรวดขวดน้ำแนวตลกส่งไป อาจารย์เห็นก็รู้สึกชอบ เพราะว่ามันตลกดูแปลกดี เราทำไม่เหมือนกับเพื่อนคนอื่น ดูแล้วน่าสนใจมากกว่า

ความรู้ที่ผมเอามาใช้ในการตัดต่อคลิปตอนนั้นก็เอามาจาก YouTube แล้วอาศัยฝึกการถ่ายภาพด้วยกล้องหนึ่งตัวกับโน้ตบุ๊กรุ่นเก่าของผม โปรแกรมที่ใช้เป็นโปรแกรมตัดต่อฟรี ก็พอทำคลิปตัดต่อแบบง่ายๆ ได้แล้ว

หลังจากทำคลิปส่งอาจารย์ พ่อก็ซื้อกล้องใหม่ให้ผม 1 ตัว เป็นกล้องโซนี่ รุ่น A6300 ซึ่งเป็นกล้องที่มีราคาแพงมาก ถ่ายวิดีโอในระดับ 4K และถือเป็นของขวัญที่พ่อซื้อให้ผมในราคาแพงที่สุดเท่าที่ผมเคยได้มา เลยเกิดความคิดว่า ไหนๆ เราก็ได้กล้องดีมาแล้ว น่าจะเอากล้องตัวนี้แหละมาถ่ายทำคลิปวิดีโอลง YouTube ดีกว่า เป็นการต่อยอดสิ่งที่มีให้เกิดประโยชน์

อีกอย่างหนึ่ง ในช่วงเวลานั้น ผมไม่รู้หรอกว่าชีวิตจะไปยังไงต่อ ไม่รู้ว่าจริงๆ แล้วอยากทำอะไรมากที่สุดกันแน่ ซึ่งเป็นปัญหาที่วัยรุ่นทุกคนต้องเคยประสบพบเจอ แต่แรงบันดาลใจที่ทำให้ผมเริ่มทำช่อง YouTube เริ่มจากคลิปที่ผมทำส่งอาจารย์ไปแล้วผลตอบรับออกมาดี ตอนนั้นผมทำเป็นแนวตลกสนุกสนาน พอเห็นคนชอบเราก็ตีใจ **และที่สำคัญที่สุดก็คือผมรู้สึกสนุกกับการคิดคอนเทนต์ใหม่ๆ ถ่ายทำ และตัดต่อออกมา**

ผมใช้ข้อได้เปรียบอย่างหนึ่งที่มีอยู่ในตัวก็คือความเป็นคนเกาหลี่ เอามาทำเป็นคอนเทนต์ใหม่ มีอะไรที่คนเกาหลี่ไม่เคยทำในเมืองไทยบ้าง โดยเริ่มจากคลิปสายย่อที่กำลังมาแรงและมีคนทำไปพอสมควรแล้ว ในตอนนั้น แต่ยังไม่มีการคลิปเกาหลี่เต้นสายย่อ ผมเองก็ไม่เคยเต้นสายย่อมาก่อน ถ้าทำแล้วคงจะออกมาสนุกแปลกตาดี เชื่อว่าหลายคนคงไม่เคยเห็น

ผมจึงเริ่มจากหาเวลาที่ไม่มีใครอยู่บ้าน หามุมเหมาะๆ ตั้งกล้อง กดอัดคลิป แล้วเดินไปทำท่าเด๋ากำแพง พอเริ่มอัด แม่มาเห็น ท่านก็ตกใจ ลูกชายคนโตที่เคยเรียบร้อยมาตลอด ตอนนี้อมาเต้นเด๋ากำแพงบ้านทำไม!

สแกนดูคลิป
เกาหลีเต้นสายย่อ

คลิปก่อนเริ่มมีคนดูหลักร้อย แต่นั่นก็รู้สึกดีใจแล้ว ไม่ใช่เราคนเดียวตัวเองแล้วรีเฟรชไปเรื่อยเหมือนคลิปก่อนๆ อีกต่อไป จากนั้นก็เริ่มทำคลิปมาเรื่อยๆ จากยอดวิวหลักร้อยไปเป็นหลักพัน และมีคนกดติดตามเพิ่มขึ้น

จนกระทั่งมาถึงคลิปที่ทำให้มีคนรู้จักมากที่สุด คือ “เกาหลีดูหนังผีไทยคนเดียว” เรียกได้ว่าเป็นคลิปที่มียอดวิว ยอดแชร์ ทำให้มีคนกดติดตามช่องเยอะที่สุดภายในเวลาไม่กี่วัน กลายเป็นคลิปเปิดตัวผมอย่างเป็นทางการ และทำให้มีช่องคิวเทโอปป้าจนถึงทุกวันนี้

นี่แหละครับเรื่องราวของผม...

สแกนดูคลิป
เกาหลีดูหนังผีไทยคนเดียว

ครอบครัวคือสิ่งสำคัญที่สุด

“สำหรับครอบครัวแล้ว

ผมถือลำดับความสำคัญของชีวิตว่าต้องมาก่อน”

ถ้าให้ผมลำดับความสำคัญของความสัมพันธ์ในชีวิต สำหรับผมแล้ว ครอบครัวต้องมาก่อน...

เวลามีคนมาขอยืมเงิน ผมไม่เคยให้ใครยืม หรือใครร้องขอให้ทำอะไรที่ผมรู้สึกไม่อยากทำ ผมสามารถปฏิเสธได้ทันที อะไรที่ผมไม่ชอบไม่เอา ผมจะไม่เอาความเกรงใจมาสร้างความอึดอัดใจให้ตัวเอง

แต่มีสิ่งเดียวที่ผมไม่เคยปฏิเสธเลยคือ การร้องขอจากพ่อแม่ และน้องสาว เพราะผมรู้ว่าเรื่องที่พวกเขาร้องขอมักจะเป็นเรื่องสำคัญ และเป็นเรื่องที่ผมทำได้โดยไม่รู้สึกลำบาก เพราะพวกเขาก็รักเราเหมือนกัน ย่อมไม่ขออะไรที่ยากเกินความสามารถ เวลาพ่อ แม่ น้องสาว อ้อนอยากจะทำอะไร ผมจึงมักให้ได้เสมอ

.....

ผมมองว่ามันเป็นเรื่องความอบอุ่นในครอบครัว
ที่พวกเรามีความรักให้กัน
ผมในฐานะที่เป็นพี่ชาย เวลานั้นน้องสาวมาขออะไร
ถ้าผมไม่ได้ติดขัด ผมจะให้ทันที
เพื่อเติมเต็มในสิ่งที่น้องสาวต้องการ

.....

ส่วนพ่อแม่ก็เช่นกัน ผมมองว่าพวกท่านไม่ได้ทำอะไรมา ส่วนมากจะเป็นแค่ของขาดเหลือภายในบ้าน ซึ่งบางอย่างก็เป็นสิ่งที่จะต้องกลับไปใช้ด้วยอยู่แล้ว ก็เป็นเรื่องที่รับได้ ไม่ได้เป็นของที่ราคาแพงระดับหลักแสน หลักล้าน ดูเกินความจำเป็น แต่ถ้าเป็นสิ่งที่ดูพิเศษแต่ผมคิดว่าไม่น่าให้ได้ ผมอาจจะเลือกขอให้เป็นอย่างอื่นที่พิเศษเหมือนกันเพื่อเป็นการทดแทน

ตรงนี้ก็จะต่างจากเพื่อน หรือคนอื่นที่ไม่ใช่คนในครอบครัว เวลาทำอะไรกับเรา เขาอาจจะไม่ได้คิดถึงความสะดวกใจของเรา และบางครั้งเรารู้สึกว่าเขาเอาเปรียบเราอยู่บ้างเล็กน้อย

แต่สำหรับครอบครัวแล้ว ผมถือลำดับความสำคัญของชีวิตว่าต้องมาก่อน เพราะพวกเขาเป็นคนที่ผมรักมากที่สุด ผมดูแลพวกเขาอย่างเต็มที่ โดยไม่ได้หวังสิ่งใดตอบแทน ไม่ได้หวังจะให้มาดูแลในช่วงบั้นปลายชีวิต ผมให้ความสำคัญเพราะครอบครัวมีแต่ความรักความจริงใจให้กัน

ดังนั้นผมจึงให้ความสำคัญกับครอบครัวเป็นอันดับหนึ่ง เพราะเป็นสิ่งที่มีความที่สุดในชีวิตของเราทุกคน ตั้งแต่เกิดจนวันสุดท้ายของชีวิต

สแกนดูคลิป
ทำอาหารเกาหลี
กับน้องสาวครั้งแรก!!!
เซอร์ไพรส์พ่อ...จะกินได้ไหม???

เมื่อเกิดปัญหา ให้กล้าพูดความในใจ

“การพูดความรู้สึกในใจออกไป
เป็นเรื่องสำคัญที่จะรักษาความรัก
ความสัมพันธ์ในครอบครัวให้แน่นแฟ้น”

ผมเชื่อว่า ไม่ใช่แค่ผมคนเดียวเท่านั้นที่คิดว่าครอบครัวสำคัญที่สุด เพราะคนอื่นก็คงคิดแบบนี้เช่นกัน

แต่ก็น่าแปลก ที่ในชีวิตผม ผมเห็นหลายคนมีปัญหาทะเลาะกัน ในครอบครัว จนแทบจะเรียกว่าเป็นปัญหาคลาสสิกที่เจอกันบ่อยๆ ผมเองก็รู้ว่าทำไมถึงเป็นแบบนี้ ยกตัวอย่าง ผมเห็นมาหลายคนแล้ว ที่ทะเลาะกับพ่อ ไม่อยากคุยกับพ่อ ไม่รู้จะคุยไปทำไม คุยกันแล้วก็ทะเลาะ พูดกันไม่รู้เรื่อง

พอเหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นแล้วปล่อยไว้นานเกินไป ลูกก็เริ่มไม่พูดกับพ่อ พ่อก็ไม่ยอมพูดกับลูก ถ้าไม่มีเรื่องจำเป็นจริงๆ จนกลายเป็นความคิดฝังหัวของทั้งสองฝ่ายว่า ถ้าไม่จำเป็นก็อย่าไปพูดกัน นานวันเข้า ความรู้สึกนี้ก็กลายเป็นกำแพงสูงใหญ่กั้นขวางระหว่างกัน

ถ้าวันใดก็ตาม เกิดมีปัญหาทะเลาะกันอย่างรุนแรง ทั้งคู่ก็จะสร้างกำแพงขึ้นใหม่ให้หนาขึ้นไปอีก ยิ่งทะเลาะกันไปเรื่อยๆ กำแพงก็จะหนาขึ้น จนถึงจุดที่มองไม่เห็นค่า มองข้ามปัญหาของอีกฝ่าย จนเกิดความไม่เข้าใจกันระหว่างพ่อกับลูก

แต่ผมเชื่อว่าเมื่อเวลาผ่านไป จะต้องมีคนใดคนหนึ่งอยากคุยกับอีกคน และคนที่อยากเข้าไปคุยก่อน จะเป็นตัวแปรสำคัญที่ทำให้ความสัมพันธ์กลับมามีขึ้น เพราะอย่างน้อยเมื่อเราเริ่มตั้งคำถามขึ้นมา

นั่นแสดงว่าในใจของเขาเริ่มเปิดใจอยากกลับไปคืนดีแล้ว และส่วนใหญ่ มักจะเป็นลูกที่เกิดความรู้สึกนั้น

มีน้องหลายคนมาปรึกษาผมว่า ทำยังไงที่จะคุยกับพ่อ แล้วพ่อ จะคุยกับเขาเหมือนเดิม ถึงไม่ได้กลับไปคุยกันสนิทสนมก็ไม่เป็นไร ขอแค่ไม่อยู่ในสถานะที่รู้สึกเกลียดกันก็พอ...

ในเมื่อเราเริ่มตั้งคำถาม ก็ต้องเป็นตัวเราเองที่เข้าหาก่อน ผมเห็นหลายคนมากที่ไม่กล้าเข้าไปคุย เพราะมีเรื่องราวในสมองเยอะ สร้างเรื่องราวในจินตนาการว่าเข้าไปคุยกับพ่อแล้วพ่อจะต้องดุกลับมา มีเรื่องให้ทะเลาะกัน คิดว่าจะต้องจมอยู่ในปัญหานี้ต่อไป

แล้วสุดท้ายมันจะจมจริง ๆ หากเราไม่หยุดสร้างเรื่องในสมองขึ้นมา...

ยกตัวอย่างน้องคนหนึ่ง เขาเป็นกะเทย ซึ่งพ่อของเขาไม่ยอมรับ พ่อพอรู้ว่าเขาเป็นกะเทย ก็ด่าทอน้องเขา ทำให้น้องเขารู้สึกเสียใจอย่างมาก แล้วก็ออกจากบ้านไปเลย

เขาเก็บความรู้สึกนั้นไว้ว่าพ่อไม่รัก พ่อเกลียด ไม่ยอมรับในตัวตน ที่เขาเป็น

จนเวลาผ่านไปหลายปี เขาเกิดความรู้สึกว่าอยากจะกลับไปคุยกับพ่อ อยากจะรู้ว่าตอนนี้พ่อรู้สึกอย่างไรกับเขาบ้าง ยังเกลียดเขาอยู่เหมือนเดิมไหม แต่เขาก็ไม่กล้าเข้าไป เพราะกลัวว่าจะได้รับคำพูดที่เจ็บช้ำน้ำใจกลับมาอีก กลัวว่าจะได้ยินคำว่า “เกลียด” กลับมา

แต่สุดท้ายแล้วด้วยความที่คิดถึง เขาก็รวบรวมความกล้าโทรศัพท์หาพ่อ แล้วบอกความในใจของเขาไปว่า เขาอยากเจอพ่ออีก แต่ไม่รู้ว่าพ่อจะคิดยังไงกับเขา ตั้งแต่วันนั้นเขาก็เสียใจมาตลอดที่พ่อไม่ยอมรับในสิ่งที่เขาเป็น และที่โทร.มาในวันนี้ คิดว่าจะมาบอกความในใจให้ได้รู้ ไม่ต้องกลับมายอมรับในตัวเขาก็ได้ แค่อยากให้พ่อรู้เท่านั้น ถึงพ่อจะยังรู้สึกเกลียดลูกคนนี้เหมือนเดิม แต่อย่างน้อยขอแค่ได้บอกความรู้สึกให้รู้ก็พอ หลังจากนั้นจะดำเนินชีวิตต่อไปด้วยตัวเอง

น้องเล่าต่อว่า พ่อพูดจบ เสียงปลายสายตอบกลับมาว่า...

“พ่อก็คิดถึงลูกเหมือนกัน อยากเจอ มากินข้าวที่บ้านสิ”

เลยทำให้รู้ว่าพ่อหายโกรธเขามานานหลายปีมาแล้ว เหลือแค่ตัวเขาที่แหละที่ไม่ยอมเปิดใจและลืมเรื่องราวในอดีต สร้างเรื่องราวในหัวขึ้นมาว่าพ่อยังเกลียดเขาอยู่ หลังจากวันนั้นเขาก็ได้กลับไปคุยกับพ่อเหมือนเดิม

ผมคิดว่า
การพูดความรู้สึกในใจออกไป
เป็นเรื่องสำคัญ
ที่จะรักษาความรัก
ความสัมพันธ์ในครอบครัว
ให้แน่นแฟ้น

ถ้าคุณมีเรื่องไม่เข้าใจกันในครอบครัว เมื่อไหร่ที่คุณพร้อมจะกลับไปคุย อย่าไปคิดเยอะ แค่ใช้ความกล้าเข้าหา และพูดความในใจออกไปเท่านั้นเอง

ทะเลาะกับพี่น้อง

“คนเป็นพ่อแม่ต้องดูแลความรู้สึกของลูกทุกคน”

ไม่ใช่แค่การทะเลาะกับพ่อเท่านั้น เรื่องการทะเลาะกับพี่น้อง ผมเชื่อว่าก็คงมีบ้างในหลาย ๆ ครอบครัว แต่ก็ต้องแบ่งว่าเป็นการทะเลาะกันระดับไหน

หลายครอบครัวพี่น้องทะเลาะกันเพราะพ่อแม่ ทำให้ลูกรู้สึกว่ให้ความรักความเอาใจใส่ไม่เท่ากัน เลี้ยงลูกด้วยการเปรียบเทียบกันเอง ทำให้ลูกคนใดคนหนึ่งรู้สึกว่ตัวเองด้อยค่ากว่าอีกคน ตัวเองไม่เก่งเหมือนพี่น้อง คนนี้พ่อแม่รักมากกว่า โดยที่พวกเขาไม่ได้ตั้งใจทำให้รู้สึกแบบนั้น

พี่น้องทะเลาะกันไม่ใช่เรื่องปกติ ไม่มีใครอยากมีปัญหทะเลาะกันได้ทุกวัน จะทะเลาะกันด้วยความที่ยังเป็นเด็ก หรืออะไรก็แล้วแต่ ผมคิดว่าสิ่งสำคัญคือการสอนให้พวกเขารู้จักวางตัวต่อกันอย่างถูกต้อง

หากพี่น้องมีความรู้สึกแบบนี้ต่อไป จะสร้างความรู้สึกบางอย่างที่ทำให้พวกเขาไม่อยากอยู่บ้าน ไม่อยากยุ่งกับพี่น้องตัวเอง เมื่อเติบโตขึ้น เขาก็อยากย้ายออกไปในที่ที่เขาู้สึกว่อยู่แล้วสบายใจมากกว่า เพราะบ้านนี้ไม่ใช่ที่ที่เขาจะอยู่แล้วมีความสุข อยู่แล้วู้สึกว่เขาไม่ใช่คนสำคัญ

ดังนั้น ผมคิดว่าคนเป็นพ่อแม่ต้องดูแลความรู้สึกของลูกทุกคน และสอนให้พวกเขาารู้ถึงการปฏิบัติตัวต่อกันอย่างถูกต้อง ให้เข้าใจความรู้สึกของอีกฝ่าย และหากวันหนึ่งเรารู้สึกว่าอยากจะกลับไปพูดคุยกับพี่น้องเพื่อเริ่มต้นใหม่ เราก็แค่เป็นฝ่ายโทร.ไปหาเขาก่อนก็ได้

ผมว่าไม่มีพี่น้องคนไหนหรอกที่จะไม่ให้ภัยพี่น้องของตัวเอง เพราะยังเฝ้าครอบครัว พ่อ แม่ พี่ น้อง ก็คือบุคคลที่สำคัญที่สุดของชีวิตเรา หากได้โอกาสนั้นแล้ว และบาดแผลในจิตใจไม่บาดลึกจนเกินไป ผมเชื่อว่าพี่น้องจะต้องกลับมาดีกันอย่างแน่นอน

